

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γειά σου.

Μέσα στις αναμνήσεις και τις εμπειρίες μας από τη ζωή είναι και η Αυστραλία. Ζίσαμε τα πιο πολλά μας χρόνια εδώ, δεθήκαμε γίναμε σάρκα της σάρκας της. Την αγαπήσαμε, τη ζόύμε, έχουμε πλέον δεσμούς ακατάλυτους μαζί της. Έχουμε τα παιδιά μας καταβολάδες σε τούτη τη γη, έχουμε τάφους αγαπημένους, έχουμε τη νιότη μας, τα πιο καλά μας χρόνια, τους αγώνες μας, την όποια δημιουργία μας, τις πίκρες μας και τις χαρές μας. Τα έχουμε όλα κεντήσει στο δικό της υφάδι. Το δεύτερη πατρίδα, πως να το πω, δεν μου πάει. Η Πατρίδα είναι πατρογονική, μία όπως η μάνα. Δέχομαι τον όρο μάνα και ψυχομάνα, και χώρα αγαπημένη σαν μάνα. Έγινα πολίτης και υπόκοος, την υπηρέτησα, νιώθω περήφανος που έχω τιμηθεί σαν καλός πολίτης με τον τίτλο Justice of the Peace, είμαι και ισόβιο μέλος του RSL, του Συνδέσμου Παλιών Πολεμιστών. Τα ήχαστης οφ δη πάς, όπως ξέρεις, είναι ένας παλιός βρετανικός τίτλος που δινόταν σε ορισμένους καλούς πολίτες, η πιά και το δικαίωμα να μπορούν να κάνουν χρέπι ιερέα και δημόσιου λειτουργού σε περιπτώσεις που δεν υπήρχε η ανάλογη αρχή. Ξεφτάει σαν παράδοση, όπως ξεφτάνε και οι ανάγκες που το επέβαλαν, δεν πάνε όμως να είναι τιμή και αναγνώριση. Γι αυτό λέω νιώθω υπόχρεος και ευχαριστημένος σαν καλός πολίτης.

Ο Απρίλης είναι μεγάλος επέτειος της μάχης της Καλλίπολης πού τίμησε η Αυστραλία με συγκινητικές εκδηλώσεις το περασμένο Σάββατο, μια θλιβερή ανάμνηση στην οποία στον νέους Αυστραλούς και Νεοζηλανδούς που έπεσαν σε έναν πόλεμο που δεν ήταν για τη λευτεριά, ούτε για την Αυστραλία. Και η απόβαση στην Καλλίπολη ήταν ένα μεγάλο λάθος. Όμως η Αυστραλία τιμάει την μνήμη των νεκρών και μαζί κι εμείς. Και ίσως να ήταν η 25η Απριλίου η εθνική μέρα αν δεν ήταν η αποβίβαση των πρώτων εποίκων.

Γιατί η μέρα των Ανζάκ, έχει συμβολισμό πέρα από το μνημόσυνο, που εκφράζεται με την παπαρούνα και το δεντρολίβανο, σύμβολα μνήμης.

Αλλά ο συμβολισμός της μέρας είναι, περισσότερο, η πρώτη παρουσίαση της Αυστραλίας στον κόσμο σαν ανεξάρτητη χώρα, σαν κράτος.

Ξέρουμε ότι η Αυστραλία ξεκίνησε σαν αποικία και πρώτοι ήταν φυλακισμένοι, που βέβαια δεν ήταν όλοι εγκληματίες. Αργότερα ήρθαν κρατικοί υπάλληλοι, πολίτες με προνόμια για εγκατάσταση, χρυσοθήρες και άλλοι. Σιγά-σιγά οργανώθηκαν και στα 1901 έγιναν κράτος Ομοσπονδία, λόγω της απεραντοσύνης της χώρας, κάτω από τη βρετανική κοινοπολιτεία. Ετοι η εκστρατεία του Α'

Παγκόσμιου Πόλεμου έδωσε την ευκαιρία στην Αυστραλία να λάβει μέρος σαν ανεξάρτητο κράτος, ήταν σαν να πούμε το ντεμπούτο της, η πρώτη της παρουσίαση στον κόσμο. Γι αυτό η μνήμη των ANZAC γίνεται κάτι σαν πρώτη σελίδα της ιστορίας της Αυστραλίας. Κι αξίζει να τιμήσουμε κι εμείς αυτή την ημέρα, την πρώτη δοκιμασία αυτού του λαού και να ευχηθούμε το μέλλον ειρηνικό και προσδετικό. Οπως συμβολίζει και ο εθνικός Θυρεός, το έχεις προσέξει; Είναι τα ζώα της χώρας, το καγκουρώ και το ήμιου, τά μόνα ζώα ίσως που δεν μπορούν να πάνε προς τα πίσω. Είναι σαν ρυτό, σαν σήμα "Πάντα εμπρός" Αντβάνς Οστρέλια φαίρα, λοιπόν με όλη μας την καρδιά.

ΣΡΑΥΡΑΔΕΡΦΟΣ

Σε κείνο το "συνάνθρωποι από την οικουμένη" υπάρχει πάντα ο άνθρωπος μπορεί να βρεις το φίλο.

To βράχο ν' ακουμπήσεις τον κανό, το πέλαγος την γνώσης ν' αγαντέψεις. Και τον ανθό για να χαρείς την ευωδία της ειλικρίνειας,

της αίσθησης του ωραίου.

Και πλάτανο στον ίσκιο να χαρείς ξεκούραση, δροσιά και προστασία.

Na καταθέσεις το στεφάνι της τιμής να του χαρίσεις την πλατεία μποτοσύνη.

Γρηγόρης

Μπορείς να βρεις στον ξένο, στον αλλόφυλο εκείνη τη φιλία την πολύτημη.

Που γίνεται χέρια μάνας χαϊδέψουν τον πόνο σου, σκουπίσουν το δάκρυ σου,

na κλάψει μαζί σου.

Για το συνάνθρωπο που δεν είδε τον ήλιο,

για τον εαυτό σου που δεν μπόρεσε. Δεν είναι φιλοφρόνημα, κατάθεση είναι τούτο στεφάνι κι αναγνώριση.

Σε κείνη τη φιλία την πολύχρονη, στο φίλο Λεονάρδο.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Πάντα γλαφυρός στις περιγραφές σου και αδιόρθωτα ρομαντικός, προτιμάς να βλέπεις το ποτήρι μισογεμάτο, πάρα μισοάδειο και γι' αυτό απολαμβάνουμε τα κείμενά σου. Δεν θα διαφωνήσω σε τίποτε από αυτά που γράφεις για τη ζωή μας στην Αυστραλία επειδή κι' εγώ έχω αγαπήσει αυτή τη χώρα που έδωσε άσυλο στην οικογένειά μου, όταν δεν μπορούσε να το κάνει η μάνα πατρίδα. Ομως αγαπώ τους Αυστραλούς και επειδή από τις πρώτες μέρες μου στο Αντελάιντ μάς αγκάλιασαν και μάς προστάτεψαν στο χώρο εργασίας εμένα και τον πατέρα μου. Μάς έδωσαν την ευκαιρία να προσδεύσουμε επαγγελματικά χωρίς ρατσιστικές διακρίσεις και θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σου, μια τέτοια περίπτωση. Μερικούς μήνες μετά την πρόσληψή μου σε μεγάλη εφημερίδα του Αντελάιντ ζήτησα από το διευθυντή πιστοποιητικό εργασίας και μισθού για να κάνω πρόσκληση στην αρραβωνιαστικά μου, αλλά πριν μού το δώσει απαίτησε να υποσχεθώ ότι θα κάνουμε πολλά παιδιά: «Γι' αυτό σε δεκτήκαμε στη χώρα μας και όχι για την ομορφιά σου», μού είπε και δέκτηκα.

Ηρθε η αρραβωνιαστικά μου, παντρεύτηκαμε και ένα χρόνο αργότερα, όταν ο διευθυντής με ρώτησε για τη συζυγική ζωή του είπα ότι αποκτήσαμε το πρώτο μας παιδί. Μού έδωσε τα σχετικά συγχαρητήρια και ύστερα από 12 μήνες που τον συνάντησα τυχαία στις σκάλες με ρώτησε πάλι για την οικογένεια. Τού είπα ότι αποκτήσαμε δεύτερο παιδί, οπότε μού λέει «έλα στο γραφείο μου!»

Πήγαμε στο γραφείο του, κάθησα και μού λέει χαμογελώντας: «Θυμάσαι που σου ζήτησα να κάνετε πολλά παιδιά για να υπογράψω το πιστοποιητικό;» «Βεβαίως θυμάμαι», τού απάντησα και συνεχίζει: «Αγαπεί μου φίλε, όταν σου είπα ότι πρέπει να κάνεις πολλά παιδιά αστειευόμουν!» Οσον αφορά στην καταστροφή απόβαση στην Καλλίπολη και γενικά στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο η Αυστραλία

συμμετείχε με εντολή των Αγγλών, αλλά μέσα στα πεδία των μαχών και από την ανθρωποθυσία δεκάδων χιλιάδων Αυστραλών, το τέκνο της βρετανικής αυτοκρατορίας ενηλικιώθηκε, απέκτησε εθνική συνείδηση και την ανεξαρτησία του. Χρεάστηκε, όμως, ο Γκρούτλαμ για να κόψει τον ομφάλιο λώρο με την Αγγλία το 1972 όταν αποφάσισε να σταμάτησεν οι προσβάσεις των πολιτειακών ανωτατών δικαστηρίων στο βρετανικό Privy Council και αντικατέστησε τον εθνικό ύμνο της Αυστραλίας από το «God Save the Queen», στο «Advance Australia Fair».

Ομως, εκείνο που με ενόχλησε από τις εκδηλώσεις για το Anzac Day ήταν η εξομολόγηση πιστής φιλίας για την Τουρκία του πρωθυπουργού, Τόνι Αμποτ, αν και πιστεύω ότι η Αυστραλία πρέπει να έχει φιλικές σχέσεις με όλες τις χώρες. Ενοχλήθηκα επειδή εμείς οι Ελληνες αφήσαμε να ξεφύσουν οι στενοί δεσμοί φιλίας με την Αυστραλία που σφυρλατήθηκαν στα πεδία των μαχών σχεδόν σε όλους τους πολέμους του 20ού αιώνα. Κορυφαία ίσως ήταν η Μάχη της Κρήτης που στην Αυστραλία γιορτάζαμε με μεγαλοπρέπεια την παλιό καλό καιρό, με αγήματα στρατού και Ευζώνων από την Ελλάδα, αλλά τώρα γίνονται μόνο κάποιες υποτονικές εκδηλώσεις για να μην ξεχνιόμαστε. Η υποβάθμιση των εορτασμών για την Μάχη της Κρήτης άρχισε πριν την οικονομική κρίση που έπληξε την πατρίδα μας και έγινε σταδιακά, από χρόνο σε χρόνο με υπεύθυνες κυρίως τις ελληνικές κυβερνήσεις που δεν μπόρεσαν να διδαχτούν από τους Τούρκους πώς να εδραιώνουν φιλίες και τα ευεργετήματα από τέτοιες φιλίες. Το γεγονός ότι η Αυστραλία ακόμη υπερασπίζεται την Ελλάδα και την Κύπρο στα εθνικά θέματα οφείλεται αποκλειστικά στο λόγη της ομογένειας και όχι στην εξωτερική πολιτική της πατρίδας μας. Χωρίς αυτό το ισχυρό λόγη μας, αλλά και τις εκατοντάδες χιλιάδες ψήφους μας, πη αντιμετώπιση της Τουρκίας και των Σκοπίων θα ήταν σίγουρα πολύ πιο φιλική από την Αυστραλία.

Γι' αυτό δεν μπορώ και να μην αναφέρω στην αποτελεσματική πολιτική των Τούρκων, που στο ένα χέρι κρατούν κλαδί ελιά